

På hotell i Kuwait

Ein gang seint på 1980-talet fekk me i Binders Reklamebyrå besøg av et par hyggelige herrer som spurte om me kunne hjelpe de å laga nytt hotell i Stavanger. Sagen va den at oppe i Løkkeveien va der akkorat då et svært håll rett ved siå av Folken, og der sko någen så har greia på sånt, bygga et Radisson SAS Hotell. De to bolde herrer va de einaste ansatte på hotellet på det tidspunktet, og me kan jo kalla de direktør Dag og salgs- og markedsjef Sigurd. De trengte byråhjelp te stillingsannonser og diverse presentasjonsmateriell, og itte kvært menyer te restaurantene og informasjon på rommene.

Klart me ville. Det va ein kjekke jobb å få ver med å bygga opp et hotell fra dag 0, og det blei et tett samarbeid mydlå oss i byrået og de to oppdragsgiverne. Det blei òg tid te någen «sanne historier fra virkeligheden» – flerne års erfaring fra hotellbransjen hadde ført te opplevelser som va verdt å fortella vidare.

Her e direktør Dag sitt bidrag te muntre hendelser i vår forunderlige verden.

Før han kom te Stavanger, hadde Dag blant aent hatt jobb som hotellsjef i Kuwait. Udenom Hotell Norge i Hamburg, va hotellet i Kuwait det einaste norskdrevne hotellet udfor Norge. Eiere va ein rige kuwaitiske familie med sterke bånd te Skandinavia.

Før åbningen av hotellet i 1980, va der selvfølgelig planlegging av ka slags pomp & prakt så sko prega selve åbningsdagen. Der va hotelleiaren klar i sine ønsker: Han ville ha VIP-fyrverkeri! Altså skikkelige greier så kunne imponera te og me blaserte oljemillionerar i Kuwait. Dag forsto at då gjaldt det å trø te skikkeligt, og hotellet tog kontakt med kanskje verdens mest berømte Fyrverker. Det e nemligt tittelen te han så lage fyrverkeriet i Københavns Tivoli kver einaste kveld. Og det e ein fulltids jobb – så han har peiling.

Men det va ikkje fritt fram for å laga nattehimmel i Kuwait med smell & farger – der va nemlig ganske amper stemning i området på den tiå. Kuwait ligge innerst i Persiabukta, og nabolandene Irak og Iran va begynt å krangla om landområder og oljeforekomster. Det førte te at Den første Golfkrigen starta i 1980.

Med krig i nabolaget va det nok best at hotellet fekk tilladelse te å senda opp fyrverkeri. Søgnaden blei lagt fram i et brev te Luftforsvaret i Kuwait som svarte følgende: «Jo, det e greit med fyrverkeri. Men dåkker må sørga for at ingen raketter går høgare enn 50 meter. Ellers vil ilden bli besvart.»

Det gjekk greit. Det blei hotellåbning heilt uden militær innblanding.

Så gjekk der et års tid – då fekk hotellet ein artige bestilling. Ein svere gjeng fra nabolandet Saudi-Arabia ville komma på besøg i minst ei uga. Det va for så vidt ikkje uvanlig – der va mindre strengt regime og litt merr frie forhold i Kuwait enn i Saudi-Arabia. Så rige arabere, særlig den yngre generasjon oljesjeiker så trygt kan kallas pappagutter, kom ofte øve te Kuwait for å slå ud håret. Men – vel å merke – alkoholforbudet gjaldt i begge stater.

Han så bestilte ein halv etasje – dvs. 30 rom – kom i spissen for et følge så gjorde at bilmerkene Maserati og Ferrari fullstendig dominerte hotellparkeringen. Så han va sikkert kredittverdige, så det hette.

De har sine vaner, disse araberne – og hotellsjef Dag beid seg fort merke i at de likte å koga kaffen sin sjøl inne på rommet. De la någen kullbeder rett på teppet så va av den eksklusive, dybe sorten, tende fyr på – og plasserte kaffekogaren øve. Før alt for møyje av teppet va ødelagt, greide Dag å setta et respatexbord inn på rommet, og han spurte høfligt om de ikkje kunne ha bålet sitt oppå bordet heller. Jo, det kunne de.

Det viste seg itte kvært at han så bestilte rommene, sko gifta seg – og denne lille happeningen va ein form siste tur med gjengen – eller et uddrikningslag øve mange dager. Og då kunne det jo passa med litt festligheder 20 mil fra krigssonen – udsikten fra hotellet ved sjøen inkluderte tette røyg fra brennande raffinerier kver einaste dag.

Og flerne venner kom. Itte någen dager på hotellet øvetog arabergjengen heile etasjen, og då snakke me om 60 rom, deriblant flerne leiligheter og suiter.

Ein dag fekk den vordende brudgom morå på besøg. Hu ville umiddelbart ha seg ein kaffeskvett, og nye kullbeder blei fyrte opp på respatexbordet. Men kaffen va ikkje itte damens kresne smag – så hu sørgde for at Boeing 737-flyet så sto og venta på na på flyplassen, tog ein svipptur te Riyadh så e hovedstaden i Saudi-Arabia, for å bonkra skikkelige kaffebønner.

Då brudgommen sa «Me tar ei uga te!», begynte Dag å lura. Kanskje det va smart å sjekka at regningen kunne betalas? Bare døgnprisen på 60 rom va jo ein brukbare norske årslønn. Dag fekk låna kredittkortet så sko brukas, og så ringte han AmEx-kontoret i London for å sjekka om der va någen begrensning på kreditten. Svaret kom på telex: «Hvis innehaver av kortet kan identifisere seg ifølge gyldig pass, foreligger ingen kredittgrense.»

Ei uga itte på va der ingen tegn på at 60 nyglar va på vei tebage te resepsjonen, og då fekk Dag ein diskret telefon fra London. «Koss ligge me an – ka e beløbet komt opp i?» spurte Am-Ex folkene. Dag blei litt skjelven. «Koffer spør dåkker? Har dåkker tenkt å sperra kortet?»

«Nei, nei, nei,» sa stemmen fra London.

«Overhodet ikkje. Dette kredittkortet e av ein sånn type at der e bare to personer i verden så bruke det. Den andre er Michael Jackson.»